

80 éve halt meg Tóth Mihály

Az 1931. május 15-én kiadott Szeretet lap 6. oldalán jelent meg az alábbi gyászjelentés, amelyet a jeles testvérünkre való emlékezésül teszünk közzé a mai olvasók számára.

Tóth Mihály temetése 1931. május 2-án Nagyszalontán

A magyar baptista misszió első úttörő munkásai közül most az utolsó is kidőlt. Tóth Mihály testvér 1931. április 30-án, rövid szenvedés után, 95 éves korában befejezte földi életét. Hazavitte az Úr Jézus, hogy örökké vele maradjon. Temetésén a romániai magyar baptista szövetség elnöke, Darabont Gyula is részt vett, hogy hazánk magyar baptistáinak nevében kifejezze elismerését, háláját a pátriárka kort megért úttörő munkás koporsójánál.

Sokan eljöttek Nagyszalontára

A gyászházhoz nagy csoportokban érkeztek Nagyszalonta város polgárai és a helybeli, valamint a közeli helységek hívői. Gyönyörű napfényes, meleg, májusi délután volt. A nagyváradiak a missziós autóval utaztak. Érkezésük után a család előtt kifejezték őszinte részvétüket. Ezután megtekintették a koporsóban nyugvó porhüvelyt. 95 évet harcolt keresztül az, aki előttük feküdt, arcán békesség látszott, szenvedés nem torzította el vonásait. A koporsó körül az elhunyt menyé és 8 unokája állt, nagyobb részlet meglett férfiak és családanyák. Egyetlen fiát (Tóth Mihály) még ő kísérte ki utolsó útjára 1929-ben.

A gyászistentiszteletet Kis Ferenc testvér, a szalontai gyülekezet prédikátora nyitotta meg. Felharsantak a Dávid zsoltárainak akkordjai. Jób könyvéből a 19:25-26 versei alapján beszélt „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett is megáll. És miután ezt a bőrdörmöt megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent”. Méltatta az egyszerű, de nagy embert, aki ez év május 9-én töltötte volna bemelegítésének 55. esztendőjét.

Amikor ők kezdték a hitet

Ezután Darabont Gyula hitközségi elnök szólt. E koporsóban nem egy közönséges ember fekszik,

hanem a magyar baptizmus egyik oszlopos tagja – mondotta. Az előtünk nyugvó testvérünk neve és személye szerte ismert volt hazánkban. Ő a mi elődeink harcos csoportjához tartozott, akik Jézust elfogadva, vele együtt a szenvedést és a megvettetést, az üldöztetést is magukra zúdították. Amikor ők kezdték a hitet, akkor az még nem járt a kényelem, a jog és a nyugalom jegyében, mint ma, hanem a szenvedés volt a kenyerük. Úgy látszik, az Isten helyesen választja meg szolgálóit, mindig azokat, akik nem félnek attól, hogy harc vár rájuk.

A mi első úttörőink – közöttük Tóth Mihály is –, kemény, ernyedetlen, meggyőződésükben meg nem ingatható hívők voltak. Ők szembe mertek nézni minden ellenséggel, azokat az Isten hatalmánál mindig gyengébbeknek tartották és nem rettentek meg senkitől. Ma már látjuk, hogy csak ilyen bátorsággal, önmagunkról való megfeleledkezéssel, lángoló szeretettel lehet elvetni a tiszta evangéliumot – mondjuk: „a magyar baptizmust, annak fundamentumát”.

Egy gyülekezetben 55 évig

Tóth Mihály testvéremnek az Isten nagy dolgokat engedett meglátni. Nem csak a kezdet nehézségeit élte át, hanem átszenvedte a belső közösség gyakorlati elrendezésével járó elvi harcokat, amelyekben szintén megtartotta törhetetlenségét. Megláthatta azt is, hogy a Jézus Krisztusra, mint alapra, bölcsen ráhelyezett anyaszentegyház, milyen dicsőségesen emelkedik ki az alapkövek részére ásott mélységekből. Látta azt is, hogy a magyar baptizmus mustármagja hogyan lesz cserjévé és fává. Egy gyülekezetben élni 55 évig nagy dolog: eltemetni a hű munkatársakat, az élettársat, az egyetlen fiút, a gyülekezet összes öreg tagját és utolsóinak maradni a

kortársak közül. Csaknem egy évszázadot átélni és ott meghalni amelyben született, abban a hitben megmaradni, amit Isten ajándékozott ingyen, Jézusért, mind-mind olyan ajándék, amely kevés halandónak jut osztályrészül.

1836. szeptember 24-én született, 1876-ban választatott el a munkára, amit 43 évig, 1919-ig, mint hű szolgálta vitt. Az egész ország baptistái nevében fejezem ki, elismerésünket, csodálatunkat Tóth Mihály kitartó munkája, szívóssága és példamutató élete felett. Abban a reményben válunk el, hogy lesz viszontlátás, lesz boldog találkozás ott, ahol az Úr minden szolgálójának fáradságát reményen felül fogja megfizetni.

Vegyenek példát életéről

Ezt követően a nagy számú családot Darabont Gyula testvér vigasztalta és buzdította, hogy vegyenek példát a kiváló „ósatya” életéről, és kövessék őt minden jó és nemes cselekedetben, de különösen Jézust, a nagy Megváltót. A temetőben Bódis Balázs testvér, a mezőfalvi gyülekezet és körzet prédikátora megható szavakkal beszélt, közben a szalontai énekkar is szépen közreműködött.

Adjon az Isten, a mi hatalmas Urunk népünknek még sok kitartó, hitben erős lelkimunkást, azok helyébe, akiket már haza hívott az Úr, hogy itt e földön is építhessük az Ő országát.